

Frank Schätzing

LIMIET

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

2 AUGUSTUS 2024

PROLOOG

EVA

I want to wake up in a city that never sleeps...

Die goeie ouwe Frankieboy. Helemaal geen last van de stadse drukte, zolang hij er na het opstaan maar eentje achterover kon slaan.

Vic Thorn wreef in zijn ogen.

Over dertig minuten zou het automatische weksignaal de ochtendploeg uit bed jagen. Strikt genomen had hij daar niets mee te maken, want als bezoeker mocht hij in grote lijnen zelf bepalen hoe hij zijn dag indeelde. Gasten moesten zich weliswaar ook aan een bepaalde routine aanpassen, maar dat betekende niet meteen dat je dan vroeg je bed uit moest. Gewekt werd je in elk geval wel.

If I can make it there,

I'll make it anywhere...

Vic begon zich los te gespen. Omdat hij lang uitslapen verwerpelijk vond, hield hij vast aan zijn gewoonte zo weinig mogelijk tijd van zijn leven slapend door te brengen. Bovendien wilde hij zelf bepalen door wie of wat hij werd gewekt. Vic vond het heerlijk om door muziek te worden gewekt, maar het liefst door Rat Pack, Frank Sinatra, Dean Martin, Joey Bishop of Sammy Davis jr., die zoetige helden uit vroeger tijden voor wie hij een bijna romantische genegenheid voelde. Hij bedacht dat er op deze locatie weinig was wat Rat Pack zou behagen. En Dean Martins beroemd geworden constatering *Een man is niet dronken als hij op de grond ligt en zich toch nog aan iets vast kan houden* was in gewichtloze toestand fysiek onmogelijk. Bovendien zou er aan de opluchting van een echte zuiplap over het feit dat je op een plek als deze niet van een barkruk kon vallen, tijdens diens daaropvolgende poging de straat op te wankelen in één klap een einde zijn gekomen, want 35.786 kilometer boven de aarde stonden er geen hoertjes voor de deur te wachten. Daar was alleen fatale luchtledigheid.

Top of the list, king of the hill...

Vic neuriede de melodie mee en zong een beetje vals *New York, New York*. Met niet noemenswaardige inspanning duwde hij zich af, zweefde naar het kleine ronde raampje van zijn cabine en keek naar buiten.

In de stad die nooit sliep, vertrok de Huros-ED-4 naar zijn volgende opdracht.

Hij had geen last van de kou in de ruimte of van het ontbreken van een atmosfeer. Dat dag en nacht elkaar afwisselden, was op deze immense afstand van de aarde meer een kwestie van afspraak dan van ondervinding. Hij werd gewekt in programmeertaal. Huros-ED stond voor *Humanoid Robotic System*

for Extravehicular Demands en de 4 onderscheidde hem van negentien andere, identieke robots: elk twee meter hoog, met een mensachtig hoofd en bovenlichaam, en met extreem lange armen die in ruststand op de gevouwen handen van een gelovige leken. Zo nodig konden ze zich ontvouwen en dan waren ze ongelooflijk beweeglijk, met handen die uiterst ingewikkelde handelingen konden uitvoeren. Als het moest kon de robot nog een tweede, kleiner paar armen gebruiken dat aan de brede, met elektronica volgestopte borstkas was bevestigd. Benen ontbraken. De Huros-ED had weliswaar een taille en een bekken, maar waar bij de mens de bovenbenen begonnen, zaten bij hem flexibele grijpers met zuignappen waarmee hij zich overal aan kon vastklampen. Tijdens rustpauzes zocht hij een rustig hoekje op, koppelde zijn accu's aan een laadpunt, vulde de tanks van zijn stuurraketten met brandstof en ging in de slaapstand.

De laatste rustpauze van Huros-ED-4 was acht uur geleden. Sindsdien was hij met grote robotijver op allerlei plekken in het gigantische ruimtestation aan het werk geweest. Aan de uiterste rand van het dak, zoals het naar het zenit gerichte deel werd genoemd, had hij meegeholpen verouderde zonnepanelen te vervangen door nieuwe, en op de werf waar een van de ruimteschepen voor de geplande Marsmissie werd gebouwd, had hij schijnwerpers voor Dick 2 afgesteld. Daarna had men hem honderd meter lager gestuurd, naar de wetenschappelijke instrumenten die aan de kraanarmen waren bevestigd, met de opdracht de defecte printkaart te verwijderen van een meetinstrument dat de oppervlakte van de Stille Oceaan voor de kust van Ecuador afzocht. Na een geslaagde reconditionering was hij naar de ruimtehaven gedirigeerd om een van de daar aanwezige manipulatorarmen te onderzoeken die er tijdens het laden door onbekende oorzaak mee was opgehouden.

Om bij de ruimtehaven te komen, moest hij zich langs het ruimtestation laten zakken naar een ring met een diameter van honderdtachtig meter. Hier waren acht ligplaatsen voor aan- en afvliegende maanshuttles, plus acht ligplaatsen voor evacuatiegliders. Als je het feit dat de daar gedokte schepen niet over het water maar door het luchtledige voeren buiten beschouwing liet, ging het er op die ring niet anders aan toe dan in Hamburg of in Rotterdam, de grote zeehavens op aarde. En dus stonden er ook hijskranen, reusachtige robotarmen op rails, die manipulatoren werden genoemd. Een daarvan was ermee opgehouden tijdens de belading van een vracht- en personenshuttle, die over een paar uur naar de maan moest vertrekken. Verschillende indicatoren gaven aan dat er niets aan de hand was en dat de arm dus had moeten functioneren. Toch hing hij roerloos met gespreide grijpermechanismen half binnen en half buiten het laadruim van de shuttle, waardoor de geopende buik van het schip niet meer kon worden gesloten.

Via voorgeschreven vliegbanen bewoog de Huros-ED-4 zich langs vastgekoppelde shuttles, luchtsluizen, verbindingstunnels, kogeltanks, containers en masten naar de defecte arm die kil glansde in het ongefilterde zonlicht. Hij ver-

plaatste zich vlak langs de constructie en onderwierp elke vierkante centimeter ervan aan een grondige analyse, terwijl de camera's achter de zonnepanelen in zijn kop en aan de uiteinden van zijn ledematen foto's naar zijn besturingssysteem stuurden. Continu vergeleek hij dat wat hij zag met de foto's die zijn geheugen hem ter beschikking stelde, net zolang tot hij de oorzaak van het defect had gevonden.

Hij stopte. Iemand in zijn centrale besturingsmodule had 'Verdomme!' geroepen, waarna Huros-ED-4 snel nadere informatie vroeg. Hij was weliswaar zo geprogrammeerd dat hij op de menselijke stem reageerde, maar in dit woord kon hij geen zinvolle opdracht herkennen. De centrale herhaalde het woord niet, zodat hij voorlopig niets anders deed dan de schade bekijken. In een van de gewrichten van de manipulator waren minuscule splinters vast gaan zitten. Boven het gewricht liep een lange, diepe inkeping, als een gapende wond. Op het eerste gezicht leek de elektronica intact. Het was kennelijk alleen maar materiële schade, maar die was wel zo ernstig dat de manipulator ermee was opgehouden.

De centrale gaf opdracht het gewricht schoon te maken.

Huros-ED-4 verroerde zich niet. Als hij een mens was geweest, had zijn gedrag als aarzeling geïnterpreteerd kunnen worden. Ten slotte vroeg hij om meer informatie, waarmee hij op zijn eigen vage manier liet blijken dat de opdracht niet duidelijk genoeg was. Het model was weliswaar revolutionair – sensorbesturing, feedback van zintuiglijke indrukken, flexibel en autonoom gedrag – maar dat veranderde niets aan het feit dat robots machines waren die in sjablonen dachten. Hij zag de splinters en zag ze toch ook niet. Hij wist wel dat ze er waren, maar hij wist niet wat ze waren. Ook registreerde hij de scheur wel, maar die kon hij niet in overeenstemming brengen met hem bekende informatie. Zodoende bestonden deze defecte plaatsen voor hem niet en begreep hij niet wat hij precies moest schoonmaken. Dus maakte hij niets schoon.

Als ze ook maar een vleugje bewustzijn hadden, zouden robots vast het gevoel hebben dat ze een zorgeloos bestaan leidden.

Anderen maakten zich echter des te meer zorgen. Vic Thorn had uitvoerig gedocht, naar *My Way* geluisterd, een T-shirt, sportschoenen en een korte broek aangetrokken en zojuist besloten de dag in de fitnessstudio te beginnen, toen hij werd opgeroepen door de centrale.

'Kun je ons helpen een probleem op te lossen?' vroeg Ed Haskin, die verantwoordelijk was voor de ruimthaven en de daaraan gekoppelde systemen.

'Nu meteen?' Vic aarzelde. 'Ik wilde net even op de loopband gaan.'

'Ja, meteen graag.'

'Wat is er aan de hand?'

'Zo te zien zijn er problemen met je ruimteschip.'

Vic beet op zijn onderlip. Bij de gedachte dat zijn vertrek vertraging zou kunnen oplopen, gingen in zijn hoofd tientallen alarmbellen af. Slecht, heel slecht! Volgens plan zou het schip de haven rond het middaguur verlaten, met hem en zeven andere astronauten aan boord, om de bemanning van een Amerikaanse maanbasis af te lossen. Zij hadden zes maanden ballingschap op de maan achter de rug en werden inmiddels gekweld door koortsdromen over geasfalteerde straten, huizen met vloerbedekking, hotdogs, weilanden en een kleurrijke hemel, wolken en regen.

Vic zou tijdens de tweeënhalve dag durende vlucht een van de twee piloten zijn en bovendien de leiding hebben over de crew. Dat was dan ook de reden dat men hem hierover benaderde.

Maar er was nog een reden waarom deze mogelijke vertraging hem meer dan ongelegen kwam... 'Wat is er dan mis met die kist?' vroeg hij bewust nonchalant. 'Wil hij niet vliegen?'

'O, hij wil wel vliegen, maar hij kán het niet. Er is een probleem ontstaan tijdens het inladen. De manipulator is uitgevallen en blokkeert de luiken. We kunnen het vrachtruim niet sluiten.'

'Aha.' Opgelucht bedacht Vic dat een defect aan de manipulator vast wel opgelost kon worden. 'En weet je al wat de oorzaak is van het defect?'

'Debris. Een voltreffer.'

Vic zuchtte. *Space debris!* Ruimteafval, waarvan de ongewenste alomtegenwoordigheid te danken was aan een ongekende orbitale drukte waar de Russen in de jaren vijftig met hun Spoetniks mee waren begonnen. Sinds die tijd circuleerden op elke hoogte overblijfselen van duizenden missies: leeggebrande rakettrappen, afgekeurde en vergeten satellieten, brokstukken van talloze explosies en botsingen, van complete reactoren tot minuscule fragmenten, druppels bevroren koelvloeistof, schroeven en draadjes, deeltjes van kunststof en metaal, flarden goudfolie en afgebladderde verf. Door de continue verkleining van deze brokstukken door steeds weer nieuwe botsingen vermenigvuldigden ze zich als konijnen. Inmiddels schatte men het aantal objecten van één centimeter of groter op zo'n 900.000. Een kleine drie procent daarvan werd voortdurend in de gaten gehouden en de angstaanjagende rest, plus miljarden kleinere deeltjes en micrometeorieten, was ergens naartoe onderweg, en zweefde even onvermijdelijk naar iets toe, als insecten naar een voorruit.

Een wesp die met de snelheid van een even groot stukje ruimteafval tegen een luxe limousine aanvloog, zou de kinetische energie van een handgranaat hebben ontwikkeld, waardoor de limo total loss zou zijn geraakt. De snelheid van elkaar tegemoet komende objecten nam in het heelal op een verwoestende manier toe. Zelfs microscopisch kleine deeltjes hadden uiteindelijk een vernietigend effect: ze maakten zonnepanelen mat, vernietigden het oppervlak van satellieten en schuurden de buitenkant van ruimteschepen ruw. Stukjes afval vlak bij de aarde verbrandden binnen kortere of langere tijd in de bovenste lagen van de atmosfeer, maar ze werden steeds weer door nieuwe vervangen.

Hoe hoger ze bleven, hoe langer de levensduur was. In de omloopbaan van het ruimtestation verbleven ze in theorie tot in de eeuwigheid. De enige troost was dat men een groot aantal van deze gevaarlijke objecten kende en hun baan weken en maanden van tevoren kon berekenen, zodat men in staat was het ruimtestation uit hun baan te halen. Maar daar had het object dat tegen de manipulator was gesmakt kennelijk niet bij gehoord.

‘Wat kan ik doen?’ vroeg Vic.

‘Nou ja,’ zei Ed met een zenuwachtig lachje, ‘weet je, ik heb te weinig mankracht en de robot krijgt het in z’n eentje niet voor elkaar. Er moeten twee man naar buiten, maar op dit moment heb ik er maar één ter beschikking. Wil jij inspringen?’

Daar hoefde Vic niet lang over na te denken. Het was ontzettend belangrijk dat hij hier precies op tijd wegkwam en bovendien hield hij wel van een ruimtewandeling. ‘Geen probleem,’ zei hij.

‘Je gaat samen met Karina Spektor naar buiten.’

Nog beter. Hij had haar de vorige avond in het crewrestaurant ontmoet. Ze was een uit Rusland afkomstige expert op het gebied van de robotica, had hoge jukbeenderen en groene kattenogen, en was aangenaam bereidwillig op zijn flirtpoging ingegaan. ‘Ik kom eraan,’ zei hij.

... in a city that never sleeps...

Steden produceren altijd lawaai. Straten waarin de lucht kookt van de akoestiek. Mensen die hun aanwezigheid laten blijken door getoeter, geroep, gefluit, geklets, gelach, gejammer en gegil. Lawaai als sociale lijm, samengevoegd tot een kakofonie van geluiden. Gitaristen, zangers en saxofoonspelers in deuropeningen en metrobuizen. Ontstemd krijsende kraaien en blaffende honden. De echo van bouwachines, van dreunende persluchthamers, en van metaal op metaal. Onverwachte, vertrouwde, vleiende, schrille, scherpe, donkere, raadselachtige, toe- en afnemende, naderende en vertrekkende geluiden. Geluiden die opstijgen als gas, voltreffers in de maagholte en de gehoorgang. Verkeersgeluiden. De patserige basbariton van zware limousines in discussie met kieskeurige brommers, het gesnor van elektrische auto’s, het heerszuchtige gegrom van sportwagens en opgevoerde motoren, het pompende aan-de-kant van de bussen. Muziek uit winkels. Voetstapconcerten in voetgangerszones, geslenter, geschuifel, geparadeer, gehaast. De hemel vibrerend van het gedonder van verre vliegtuigturbines, de hele stad één grote klok.

Maar dat gold niet voor een ruimtestad.

Zo vertrouwd lawaaiër als het was in de woonmodulen, laboratoria, controlekamers, verbindingstunnels, ontspanningszones en restaurants die zich op een hoogte van ongeveer 280 meter bevonden, zo spookachtig was het als je het station voor het eerst verliet voor een EVA, een *Extravehicular Activity*, een

activiteit buiten het ruimteschip. Zonder enige overgang was je buiten, écht buiten, zó buiten als nergens anders. Aan de andere kant van de luchtsluizen was er opeens geen akoestiek meer. Het was niet zo dat je helemaal niets meer hoorde, want de geluiden die je zelf maakte hoorde je heel goed, net als het geruis van de in je ruimtepak ingebouwde installatie voor klimaatregeling en natuurlijk de microfoon, maar dat alles speelde zich af in je ruimtepak.

Daaromheen, in het luchtledige, heerste totale stilte. Je zag het enorme ruimtestation, keek bij de verlichte ramen naar binnen, zag de ijzige stralen van de schijnwerpers hoog boven je, waar gigantische ruimteschepen werden geassembleerd die nooit op een planeet zouden landen en alleen in gewichtloosheid konden bestaan, opmerkelijke industriële bedrijvigheid, het rondrijden en strekken van de hijskranen op de buitenste ring en de transporteurs naar het centrum, robots in vrije val die zo op levende wezens leken dat je de neiging kreeg ze de weg te vragen. En intuïtief, overweldigd door de schoonheid van de architectuur, de aarde in de verte en het kille licht van de sterren wier licht door geen enkele atmosfeer werd verstrooid, verwachtte je geheimzinnige of pathetische muziek te horen. Maar het heelal bleef stil.

Samen met Karina Spektor zweefde Vic Thorn door de leegte en de stilte naar de defecte manipulator. Dankzij het besturingssysteem in hun pakken konden ze precies navigeren. Ze zweefden over de dokken van de reusachtige ruimtehaven, die het torenachtige ruimtestation omspande en zo breed was als een snelweg. Drie maanshuttles lagen aan de ring, twee bij de luchtsluizen plus Vics ruimteschip op een parkeerplaats; verder zagen ze de acht op een vliegtuig lijkende evacuatiegliders. In feite was de hele ring een rangeerstation waar de ruimteschepen continu een andere plaats konden innemen om het symmetrisch gebouwde ruimtestation in evenwicht te houden.

Vic en Karina waren vanuit Torus-2, de verdeelmodule in het centrum van de haven, naar een buitensluis vlak bij de shuttle gegaan. De shuttle lag in het zonlicht, wit en groot, met geopende laadluiken. De verstarde arm van de manipulator hing er hoog boven, met een gebogen elleboog, en verdween in het vrachtruim. Huros-ED-4 hing onbeweeglijk vlak voor het ankerplatform. Doordat hij zijn blik op het geblokkeerde gewricht gericht hield, had zijn houding iets neerbuigends. Pas op het laatste moment schoof hij iets opzij, zodat ze de schade konden bekijken. Natuurlijk was zijn gedrag niet het gevolg van cybernetische irritatie, want een Huros had geen enkel beeld van zichzelf.

‘En?’ vroeg Ed Haskin, ‘wat denken jullie ervan?’

‘Niet best.’ Karina greep de stang van de manipulator en trok zichzelf ernaar toe.

Vic volgde haar. ‘Vreemd,’ zei hij. ‘Het ziet eruit alsof er iets langs de arm is geschampt en deze kras heeft veroorzaakt, maar de elektronica lijkt onbeschadigd.’

‘Dan zou hij zich moeten bewegen,’ zei Ed.

‘Niet per se,’ zei Karina. Ze sprak Engels met een Slavisch accent, wat Vic

nogal opwindend vond. Toch wel jammer dat hij niet nog een dag kon blijven. ‘Bij de botsing kan een grote hoeveelheid micropuin zijn vrijgekomen. Misschien heeft onze vriend last van verstopping. Heeft de Huros een omgevingsanalyse gemaakt?’

‘Lichte radioactieve besmetting. Hoe zit het met die splinters? Kunnen die de blokkade hebben veroorzaakt?’

‘Dat kan. Die komen waarschijnlijk uit de arm. Misschien is er ook iets kromgetrokken en staat hij onder spanning.’ De astronoute bekeek het gewricht nauwkeurig. ‘Aan de andere kant is dit een manipulator en geen keukenvork. Het object kan hooguit zeven tot acht millimeter groot zijn geweest. Ik bedoel, het was niet eens een echte botsing, daar moet hij eigenlijk tegen kunnen.’

‘Wat weet je dat goed,’ zei Vic waarderend.

‘Logisch,’ zei ze lachend. ‘Ik hou me amper nog met andere dingen bezig. *Space debris* is ons grootste probleem hierboven.’

‘En dat daar?’ Hij boog zich naar voren en wees naar een plek waar een minuscuul stukje felgekleurd metaal naar buiten stak. ‘Zou dat van een meteoriet afkomstig kunnen zijn?’

Karina volgde zijn uitgestrekte wijsvinger. ‘Het is in elk geval afkomstig van het ding dat de arm heeft geraakt. De analyses zullen ons er meer over vertellen.’

‘Natuurlijk,’ zei Ed. ‘Schiet maar op, jullie. Ik stel voor dat jullie dit er met de ethanolcompressor uit halen.’

‘Hebben we die dan?’ vroeg Vic.

‘De Huros heeft er een,’ antwoordde Karina. ‘We kunnen zijn linkerarm gebruiken, daar zitten tanks in en aan de grijpermechanismen zitten stuurketten. Maar dat moeten we samen doen, Vic. Heb je al eens met een Huros gewerkt?’

‘Nee, niet direct.’

‘Ik laat het je wel zien. Om hem als gereedschap te kunnen gebruiken, moeten we hem gedeeltelijk uitschakelen. Dat wil zeggen dat een van ons moet helpen hem te stabiliseren, terwijl de ander...’

Op dat moment kwam de manipulator tot leven. De reusachtige arm ging omhoog, kwam uit het vrachtruim, zwaaide naar achteren, greep de Huros en gaf hem een duw, alsof hij zijn gezelschap beu was. In een reflex drukte Vic de astronoute naar beneden, maar hij kon niet voorkomen dat de robot langs haar schouder schampte en haar omver duwde. Op het laatste moment slaagde Karina erin zich aan een van de stangen vast te grijpen, maar daarna dreunde de manipulator tegen Vic aan, trok hem van haar en van de ring af, en lanceerde hem het heelal in.

Terug! Hij moest terug!

Met trillende vingers probeerde hij zijn besturingssysteem onder controle te krijgen, hij zag de ronddraaiende torso van de Huros-ED steeds dichterbij komen en hoorde Ed en Karina schreeuwen. Zijn helm werd geraakt door het

onderlichaam van de robot. Hulpeloos draaide Vic rondjes, terwijl hij over de rand van de ring werd geslingerd en zich griezellig snel van het ruimtestation verwijderde. Verbijsterd beseftte hij dat hij tijdens zijn poging de astronoute te beschermen zijn enige kans had verspeeld zichzelf te redden. In paniek graaide hij om zich heen, vond eindelijk de bedieningselementen van het besturings-systeem, ontstak ze om zijn vliegbaan met korte stoten te stabiliseren en zijn cirkelkoers te vertragen. Hij kreeg geen lucht meer, begreep dat zijn ruimtepak beschadigd was geraakt en dat het voorbij was... Hij sloeg om zich heen, wilde schreeuwen...

Zijn geschreeuw verstomde.

Vic Thorns lichaam werd in de stille, eindeloze nacht gelanceerd, en alles veranderde in de seconden van zijn sterven, alles.

19 MEI 2025

HET EILAND

ISLA DE LAS ESTRELLAS, STILLE OCEAAN

Het eiland was niet veel meer dan een stuk rots op de evenaar. Vergeleken met andere eilanden in de buurt was het niet bijzonder mooi. In het westen rees vanuit de zee een steile kust op, met een tropisch regenwoud erop dat zich donker en ondoordringbaar vastklampte aan vulkanische bergen vol spleten, en bijna uitsluitend werd bewoond door insecten, spinnen en een bijzonder lelijke vleermuissoort. Door de kloven en ravijnen stroomden beekjes die zich verzamelden in stortbekken en met donderend geweld in de oceaan vielen. In het oosten liep het landschap terrasvormig naar beneden, vol rotsachtige verhogingen en voornamelijk kaal. Met palmen begroeide stranden waren er niet. De enkele baaien van zwart basalt waren bereikbaar via het binnenland. Op stenen voorposten in de woeste branding lagen regenboogkleurige hagedissen te zonnen. Overdag sprongen ze wel een meter hoog om insecten te pakken te krijgen; een povere climax van een verder niet bijzondere natuur. Alles bij elkaar had het eiland niet veel te bieden dat elders niet mooier, groter of hoger was.

Alleen de geografische positie van dit eiland was perfect.

Het lag precies op het midden van de aarde, waar het noordelijk en het zuidelijk halfrond elkaar ontmoetten, 550 kilometer ten westen van Ecuador en daardoor ver buiten welke vliegrouete dan ook. Stormen kwamen op dit deel van de aarde niet voor. Grote wolkenconcentraties waren zeldzaam en het onweerde er nooit. In de eerste helft van het jaar kon het regenen, heftig en urenlang, zonder dat de wind noemenswaardig toenam. De temperatuur kwam zelden onder de 22 °C; meestal was het veel warmer. Omdat het eiland onbewoond en in economisch opzicht nutteloos was, had het parlement van Ecuador het in ruil voor een aangename verbetering van de overheidsfinanciën maar al te graag voor de komende veertig jaar afgestaan aan nieuwe huurders, die de naam Isla Leona onmiddellijk veranderden in Isla de las Estrellas: Stellar Island, Eiland van de Sterren.

Al snel verdween een deel van de oostelijke helling onder een massa glas en staal, wat prompt de woede van alle dierenbeschermers opwekte. Toch had de bouw geen ecologische gevolgen. Grote groepen lawaaierige zeevogels, niet onder de indruk van deze bewijzen van menselijke aanwezigheid, bedekten het bouwwerk en de rotsen net als altijd met hun witte uitwerpselen. Deze dieren hadden geen oog voor schoonheid en andersom hadden de nu aanwezige mensen op het eiland geen oog voor vorkstaartmeeuwen en bontbekplevieren. Bovendien hadden nog niet veel mensen een voet op het eiland gezet en was het de bedoeling dat het ook in de toekomst een min of meer exclusieve plek zou blijven.

Het was dan misschien wel een ontoegankelijke berg vogelpoep, maar toch

beschouwde men het eiland als de meest bijzondere, misschien wel de meest hoopvolle plek ter wereld. De eigenlijke magie ging uit van een object ongeveer twee zeemijlen voor de kust: een gigantisch platform op vijf huizenhoge pontons. Als je daar op een nevelige dag naartoe voer, viel het je waarschijnlijk niet eens op dat het zo bijzonder was. Dan zag je bouwwerken, krachtcentrales en tanks, een helikopterdek, een terminal annex tower, antennes en radiotelescopen. Alles bij elkaar deed het denken aan een vliegveld, alleen was er geen enkele landingsbaan te zien. In plaats daarvan verrees in het midden een gigantisch, cilindrisch bouwwerk, een glanzende kolos waar allerlei pijpleidingen uit staken. Pas als je je ogen iets dichtkneep, zag je de dunne zwarte streep die uit de cilinder kwam en steil omhoog liep. Als de wolken laag hingen, slokten ze hem al na een paar honderd meter op en vroeg je je onwillekeurig af wat je zou zien als het zou opklaren. Zelfs degenen die het weten konden – in principe dus iedereen die de zwaarbewaakte zone had kunnen betreden – verwachtten iets te zien, iets waar de streep in uitmondde, een vast punt waar de overbelaste fantasie zich aan kon vastklampen.

Maar er was niets.

Ook als de zon stralend scheen en de hemel diepblauw was, was het einde van die streep niet te zien. Hij werd steeds dunner, tot hij in de atmosfeer leek op te lossen. Met een verrekijker kon je hooguit nog iets verder kijken. Je kon blijven kijken tot je nekwervels pijn deden en je onwillekeurig dacht aan de legendarische uitspraak van Julian Orley – dat Isla de las Estrellas de benedenverdieping van de eeuwigheid was – en begon te begrijpen wat hij daarmee had bedoeld.

Vandaag verrekte ook Carl Hanna zijn nek. Hij zat in een helikopter, draaide zich in allerlei bochten en staaarde als een idioot naar de blauwe lucht. Onder hem ploegden twee vinvissen door de azuurkleurige oceaan, maar daar had Carl geen oog voor. Toen de piloot hem voor de zoveelste keer op die zeldzame dieren wees, mompelde hij dat hij geen enkele belangstelling had voor de zee.

De helikopter beschreef een bocht en vloog naar het platform. Even kon Carl de streep niet meer zien, hij leek op te lossen, maar toen stond hij weer duidelijk zichtbaar aan de hemel, kaarsrecht alsof de lijn met een linaal was getrokken. Even later had hij zich verdubbeld.

‘Het zijn er twee,’ zei Mukesh Nair.

De Indiër streek zijn dikke zwarte haar van zijn voorhoofd. Zijn donkere gezicht glom van plezier en de neusgaten in zijn augurkvormige neus verwijdden zich, alsof hij het moment wilde opsnuiven.

‘Natuurlijk zijn het er twee.’ Zijn vrouw Sushma stak haar wijs- en middelvinger op alsof ze een kleine jongen voor zich had. ‘Twee cabines, twee kabels.’

‘Weet ik toch, weet ik!’ zei Mukesh ongeduldig. Hij glimlachte en keek Carl aan. ‘Wat een wonder! Weet jij hoe breed die kabels zijn?’

‘Iets meer dan een meter, dacht ik.’ Carl glimlachte terug.

‘Ze waren heel even weg.’ Mukesh keek hoofdschuddend naar buiten. ‘Gewoon weg.’

‘Klopt.’

‘Jij hebt dat ook gezien? En jij? Ze trilden als een fata morgana. Heb jij het ook...’

‘Ja, Mukesh, ik heb het ook gezien.’

‘Ik dacht al dat ik het me verbeeld had.’

‘Nee, dat heb je niet,’ zei Sushma vriendelijk en legde een kleine, peddelvormige hand op zijn knie.

Carl vond dat ze een beetje op een creatie van Fernando Botero leken: hetzelfde mollige lichaam en dezelfde korte ledematen, die eruitzagen alsof ze waren opgepompt. Hij keek weer uit het raam.

De helikopter bleef op gepaste afstand van de kabels terwijl hij langs het platform vloog. Alleen geautoriseerde piloten van de NASA of van Orley Enterprises mochten deze route vliegen als ze gasten naar Isla de las Estrellas brachten.

Carl probeerde een blik te werpen in het inwendige van de cilinder waar de kabels in verdwenen, maar de afstand was te groot. Het volgende ogenblik hadden ze het platform achter zich gelaten en vlogen ze naar het eiland toe. Onder hen gleed de schaduw van de machine over de diepblauwe golven.

‘Die kabels moeten extreem dun zijn, want van opzij kunnen we ze niet zien,’ zei Mukesh. ‘Plat dus. Zijn het eigenlijk wel kabels?’ Hij lachte en wreef in zijn handen. ‘Ze lijken meer op linten, hè? Waarschijnlijk zijn ze niet echt. Mijn god, wat weet ik daar nu van? Ik ben op een akker opgegroeid. Op een akker!’

Carl knikte. Tijdens de vlucht van Quito naar hier waren ze in gesprek geraakt, maar ook zonder dat had hij geweten dat Mukesh Nair een innige relatie had met akkers.

Mukesh was een bescheiden boerenzoon uit Hoshiarpur in Punjab, die graag goed at, liever bij een kraampje langs de weg dan in een driesterrenrestaurant, die de verlangens en meningen van eenvoudige mensen hoger inschatte dan een gesprek over koetjes en kalfjes, het liefst economyclass vloog en net zo graag dure kleding droeg als een kraagbeer een stropdas. Tegelijkertijd behoorde Mukesh Nair met een geschat privévermogen van 46 miljard dollar tot de tien rijkste mensen ter wereld en dacht hij allesbehalve boers. Hij had landbouw gestudeerd in Ludhiana en economie aan de universiteit van Mumbai, was drager van de Padma Vibhushan, de op een na hoogste Indiase orde voor burgerlijke verdiensten, en was onbetwist marktleider als mondiaal toeleverancier van Indiase groenten en fruit. Hanna kende de levensloop van Mister TOMATO, zoals Mukesh Nair door iedereen werd genoemd, tot in detail, net zoals hij de levensloop kende van de andere gasten die naar deze bijeenkomst zouden komen.

‘Kijk eens, kijk daar toch eens naar!’ riep Mukesh. ‘Ook niet verkeerd, hè?’

Carl strekte zijn hals.

De helikopter vloog naar de oostelijke helling van het eiland, zodat ze het Stellar Island Hotel goed konden zien. Het gebouw lag als een gestrande oceaanstomer tegen de helling, zeven op elkaar gestapelde, trapsgewijs terugwijkende verdiepingen met uitzicht op een naar buiten stekende baai met een gigantisch zwembad. Elke kamer had een eigen zonnedek. Het hoogste punt van het gebouw was een rond terras waarvan de helft overdekt was met een gigantische glazen bol. Carl zag tafels en stoelen, ligstoelen, buffetten en een bar. Midscheeps was een vlak gedeelte, zo te zien de lobby, die aan de noordzijde aan een helikopterdek grensde. Het bouwwerk werd afgewisseld met stukken steile rots, alsof men had geprobeerd een cruiseschip vlak voor het eiland te materialiseren en zich daarbij een paar honderd meter landinwaarts had verrekend. Carl nam aan dat delen van het hotel in de berg waren gebouwd. Een voetpad, onderbroken door trappen, slingerde naar beneden over een plateau dat er te harmonieus uitzag om natuurlijk te kunnen zijn, leidde verder naar beneden en kwam uit op een meanderend kustpad.

‘Een golfbaan,’ mompelde Mukesh verrukt. ‘Geweldig!’

‘Neem me niet kwalijk, maar ik dacht dat je van eenvoud hield.’ Toen de Indiër hem verbaasd aankeek, voegde Carl eraan toe: ‘Dat zei je zelf. Eenvoudige restaurants, eenvoudige mensen, derde klasse.’

‘Je vergist je.’

‘Volgens de media leef je verrassend sober voor iemand die zo in de publiciteit staat.’

‘Nee, hoor. Ik probeer me uit het zogenaamde openbare leven te houden. Het aantal interviews dat ik de laatste jaren heb gegeven, is op de vingers van één hand te tellen. Als TOMATO goede aandacht van de pers krijgt, ben ik tevreden. Het belangrijkste vind ik dat niemand probeert me voor een camera of een microfoon te sleuren.’ Mukesh fronste. ‘Verder heb je gelijk, ik heb geen luxe nodig. Ik kom uit een klein dorpje. Hoeveel geld je bezit is niet belangrijk. Geestelijk woon ik nog altijd in dat dorpje, alleen is dat een beetje groter geworden.’

‘Een paar continenten aan weerszijden van de Indische Oceaan,’ zei Carl plagend. ‘Ik begrijp het.’

‘Nou, en?’ Mukesh grijnsde. ‘Zoals ik al zei, je vergist je.’

‘In welk opzicht?’

‘Kijk, het is heel eenvoudig. Het platform waar we zojuist overheen zijn gevlogen, dát vind ik echt belangrijk; aan deze kabels hangt misschien wel het lot van de hele mensheid. Maar het hotel daar fascineert me op dezelfde manier als iemand anders door het theater gefascineerd is: het is leuk en dus ga je er af en toe naartoe. Behalve dan dat de meeste mensen zodra ze iets welvarender zijn geworden het idee hebben dat het theater het echte leven is. Ze zouden het liefst op het toneel wonen, zich elke dag weer verkleden, een rol spelen. Daardoor denk ik... Ken je die mop van die psycholoog die een leeuw wil vangen?’

‘Nee.’

‘Goed dan, hoe vangt een psycholoog een leeuw?’

‘Geen idee.’

‘Heel eenvoudig. Hij loopt de woestijn in, zet er een kooi neer, gaat erin zitten en besluit dat binnen buiten is.’

Carl grijnsde.

Mukesh schudde van het lachen. ‘Weet je, daar heb ik niets mee, nooit gehad ook. Ik wil niet in een kooi zitten of op het toneel wonen. Toch zal ik de komende twee weken genieten, echt waar. Voordat het morgen allemaal begint, ga ik daarbeneden een partijtje golf spelen en genieten! Maar na die veertien dagen ga ik weer naar huis, waar men om een grap lacht omdat hij goed is en niet omdat iemand die rijk is hem vertelt. Ik zal eten wat ik lekker vind en niet wat duur is. Ik zal met mensen omgaan omdat ik hen aardig vind en niet omdat ze prominent zijn. Veel van de mensen daar hebben niet genoeg geld om naar mijn restaurants te gaan en dus ga ik naar die van hen.’

‘Ik begrijp het,’ zei Carl.

Mukesh wreef over zijn neus. ‘Ik wil je niet beledigen hoor, maar eigenlijk weet ik niets van jou.’

‘Dat komt doordat je de hele tijd alleen maar over jezelf hebt gepraat,’ zei Sushma plagend.

‘Is dat zo? Neem me mijn behoefte om te kletsen alsjeblieft niet kwalijk.’

‘Geen probleem, hoor,’ zei Carl. ‘Over mij is niet zoveel te vertellen. Ik werk vooral in stilte.’

‘Beleggingen?’

‘Inderdaad.’

‘Interessant.’ Mukesh tuitte zijn lippen. ‘Welke branches?’

‘Voornamelijk energie. En een beetje van alles.’ Carl aarzelde even. ‘Het zal je misschien interesseren dat ik in New Delhi geboren ben.’

De helikopter daalde boven het helikopterdek waar plaats was voor drie machines van dat formaat. Op de grond was een fluorescerende zilveren O aangebracht met eromheen een gestileerde oranje maan: het bedrijfslogo van Orley Enterprises. Aan de rand van de helihaven zag Carl identiek geklede mensen staan die reizigers en bagage in ontvangst zouden nemen. Een slanke vrouw in een licht broekpak maakte zich los uit de groep. De wind van de rotorbladen rukte aan haar kleren en haar haren glansden in de zon.

‘Kom je uit New Delhi?’ Sushma, zichtbaar onder de indruk van Carls onverwachte mededeling, schoof dichterbij hem toe. ‘Hoe lang heb je daar dan gewoond?’

Zacht raakte de helikopter de grond. De deur schoof opzij en een trapladder ontvouwde zich.

‘Daar hebben we het bij het zwembad nog wel over,’ zei ze tegen Carl. Ze liet de beide mannen voorgaan en liep zonder haast achter hen aan.

Mukesh’ glimlach werd nog breder. Stralend keek hij naar de wachtenden, de

omgeving, snoof de eilandlucht op en zei: 'Ah!' en 'Ongelooflijk!' Zodra hij de vrouw in het broekpak had bereikt, begon hij het complex in alle toonaarden op te hemelen. Sushma mompelde af en toe een goedkeurende opmerking. De slanke vrouw bedankte hen. Mukesh praatte onophoudelijk door, hoe prachtig het allemaal was, hoe geslaagd. Carl wachtte geduldig en nam ondertussen de vrouw in zich op: ze was eind dertig, had haar asblonde haar opgestoken onder haar helm en zag er verzorgd uit. Tegelijkertijd had ze een natuurlijke, onbewuste gratie, ze zou zo in een reclamefilmpje voor een bank of een cosmetica-bedrijf kunnen optreden. Dit was Lynn Orley, het hoofd van Orley Travel, de toeristische tak van Orley, waardoor ze de op een na belangrijkste persoon in dit grootste handelsimperium ter wereld was.

'Carl.' Lynn glimlachte en gaf hem een hand. Carl keek in zee groene, ongelooflijk intense ogen, met een donkere rand om de iris. De ogen van haar vader. 'Fijn dat je onze gast bent.'

'Bedankt voor de uitnodiging.' Hij beantwoordde haar handdruk en zei zacht: 'Weet je, ik had een paar aardige opmerkingen over het hotel bedacht, maar ik vrees dat mijn voorganger met zijn geweer al mijn kruut heeft verschooten.'

'Haha! Ha!' Mukesh Nair sloeg hem op de schouder. 'Het spijt me, beste man, maar wij hebben Bollywood! Tegen zoveel poëzie en pathos kun jij niet op met je Canadese cederhouten charme.'

'Luister maar niet naar hem,' zei Lynn, zonder haar blik af te wenden. 'Ik ben absoluut ontvankelijk voor Canadese charme. Ook voor de woordeloze variant.'

'Dan zal ik me niet laten ontmoedigen,' beloofde Carl.

'Ik zou het je kwalijk nemen als je dat wel doet.'

Om hen heen waren gediensstige zielen bezig met het uitladen van stapels versleten koffers. Carl vermoedde dat die van de Nairs waren. Zelf had hij alleen maar een koffertje en een weekendtas meegenomen.

'Kom mee,' zei Lynn hartelijk. 'Dan laat ik jullie de kamers zien.'

Tim Orley zag vanaf het terras dat zijn zus met een Indiaas uitziend echtpaar en een atletisch gebouwde man de helihaven verliet en naar het receptiegebouw liep. Hij en Amber bewoonden een hoekkamer op de vijfde verdieping, van waaruit ze een perfect panoramisch uitzicht hadden. Een eindje verderop schitterde het platform in het zonlicht. Daar zouden ze de volgende ochtend naartoe worden gebracht.

Er vloog nog een helikopter naar het eiland. Hij was nog niet te zien, maar het geknetter van zijn motoren was al wel te horen.

Tim keek omhoog.

Het was een bijzonder heldere dag. De hemel spande zich als een diepblauwe koepel over de zee. Als versiering of als oriëntatiepunt hing één enkele gerafelde wolk aan de hemel, schijnbaar onbeweeglijk. Tim moest denken aan een

oude film die hij een paar jaar eerder had gezien, een tragikomedie over een man die opgroeide in een kleine stad zonder die ooit verlaten te hebben. Hij was daar naar school gegaan, was getrouwd, had een baan genomen, ontmoette vrienden die hij al van kinds af aan kende... en toen hij een jaar of vijfendertig was kwam hij tot de ontdekking dat hij de onvrijwillige ster was in een tv-show, en dat de stad een gigantische vervalsing was, volgestopt met camera's, namaakmuren en toneellampen. Alle inwoners behalve hijzelf waren acteur met een levenslang contract, zijn leven lang natuurlijk, en dus was zelfs de hemel een blauw geverfde gigantische koepel.

Tim Orley kneep zijn ogen tot spleetjes en stak zijn rechterwijsvinger zo omhoog dat het puntje de top van de wolk leek aan te raken. Het leek alsof de wolk als een bolletje watten op zijn vinger balanceerde.

'Wil je wat drinken?' vroeg Amber vanuit de kamer.

Hij gaf geen antwoord, maar pakte zijn rechterpols vast met zijn linkerhand en probeerde zijn vingers zo stil mogelijk te houden. Oneindig traag verschoof het wolkje naar het oosten.

'De minibar zit propvol. Ik neem een bitter lemon. Wat wil jij?'

Het wolkje bewoog, zou verder trekken. Om onverklaarbare redenen vond Tim het een troost dat het wolkje daarboven niet opgeschilderd of vastgeplakt zat.

'Wat?' vroeg hij.

'Ik vroeg wat je wilde drinken.'

'Ja.'

'Wat dan?'

'Geen idee.'

'Lieve help. Ik kijk wel even of ze dat ook hebben.'

Hij keek weer naar Lynn. Amber kwam het terras op en liep naar hem toe. Ze liet een geopend flesje Coca-Cola tussen duim en wijsvinger heen en weer slingeren. Tim pakte het flesje gedachteloos aan en nam een slok, zonder te registreren wat erin zat. Zijn vrouw keek naar hem. Toen keek ze weer naar beneden, waar Tims zus samen met haar gevolg net in de receptie verdween.

'Aha,' constateerde ze.

Hij zweeg.

'Je maakt je dus nog steeds zorgen?'

'Je kent me toch.'

'Waarom dan? Lynn ziet er goed uit.' Amber leunde tegen de balustrade en nipte luidruchtig van haar drankje. 'Heel goed zelfs, volgens mij.'

'Daarom maak ik me juist zorgen.'

'Omdat ze er goed uitziet?'

'Je weet heel goed wat ik bedoel. Ze probeert alweer perfecter dan perfect te zijn.'

'Ach Tim...'

'Je hebt dat toch al eerder meegemaakt?'

‘Ik heb vooral gezien dat ze alles hier onder controle heeft.’

‘Dit alles hier heeft Lýnn onder controle!’

‘Goed dan, en wat moet ze volgens jou dan doen? Julian heeft een heleboel stinkend rijke excentriekelingen uitgenodigd om wie ze zich moet bekommeren. Hij heeft hun twee weken in het meest exclusieve hotel ter wereld beloofd en Lýnn is nu eenmaal voor alles verantwoordelijk. Moet ze soms slordig, nors en ongekapt rondlopen en haar gasten verwaarlozen, alleen maar omdat ze inziet dat ze een mens is?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Dit hier is een circus, Tim, en zij is de directrice. Ze móét perfect zijn, anders wordt ze verscheurd door de leeuwen.’

‘Dat weet ik wel,’ zei Tim ongeduldig. ‘Daar gaat het niet om. Ik merk gewoon dat ze zich weer zo opgejaagd voelt.’

‘Mij lijkt ze niet bijzonder opgejaagd.’

‘Dat komt doordat ze je voor de gek houdt. Zoals ze iedereen voor de gek houdt. Je weet toch hoe goed haar ministerie van Buitenlandse Zaken functioneert.’

‘Neem me niet kwalijk hoor, maar kan het zijn dat je het allemaal een klein beetje overdrijft?’

‘Ik overdrijf helemaal niet! Echt niet. Ik vraag me nog steeds af of het wel een goed idee was mee te doen aan deze waanzin. Maar goed, daar is niets meer aan te doen. Jij en Julian, jullie hebben...’

‘Hé!’ Ambers ogen fonkelden. ‘Zeg niet weer dat wij je hebben overgehaald.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Niemand heeft je overgehaald.’

‘Alsjeblieft zeg! Jullie bleven maar aandringen!’

‘En? Hoe oud ben je? Vijf? Als je het echt niet had gewild...’

‘Ik wilde het echt niet. Ik ben hier alleen maar voor Lýnn.’ Tim zuchtte en wreef over zijn ogen. ‘Oké, oké. Ze zít er fantastisch uit! Ze ziet er stabiel uit. Maar toch...’

‘Tim, zij heeft dit hotel gebóúwd!’

‘Dat is zo.’ Hij knikte. ‘Natuurlijk. En het is super. Echt!’

‘Ik zie je echt voor vol aan, maar ik wil alleen niet dat je Lýnn naar voren schuift omdat je het met je vader niet voor elkaar krijgt.’

Tim hoorde hoe bitter dat verwijt klonk. Hij draaide zich naar haar om en zei hoofdschuddend: ‘Dat is niet eerlijk.’

Amber draaide haar drankje tussen haar vingers rond. Het bleef een tijdje stil. Toen sloeg ze haar armen om zijn hals en gaf hem een kus. ‘Sorry.’

‘Het is al goed, hoor.’

‘Heb je het er al met Julian over gehad?’

‘Ja, en je mag drie keer raden. Hij houdt vol dat het uitstekend met haar gaat. En jij zegt dat ze er goed uitziet. Ik ben dus gek.’

‘Natuurlijk ben jij dat. De liefste gek die ooit geleefd heeft.’

Tim grijnsde en drukte Amber tegen zich aan, maar zijn blik bleef in de verte gericht. De helikopter, die de atleet en het Indiase paar had afgezet, vloog dreunend over de open zee weg. De volgende machine hing al boven de helihaven en maakte zich klaar voor de landing. Beneden verliet Lynn de receptie om de nieuwe gasten te verwelkomen. Tims blik dwaalde over het sterk hellende terrein tussen het hotel en de rotsen, over de verlaten golfbaan, en volgde de weg naar beneden naar het kustpad. Aardverschuivingen en ravijnen hadden de bouw van verschillende bruggetjes noodzakelijk gemaakt, met als gevolg dat de gehele oostzijde van Isla de las Estrellas goed kon worden belopen. Hij zag iemand over het pad slenteren. Van de andere kant kwam er een klein figuurtje aanrennen, wier lichaam licht glansde in de zon.

Licht als ivoor.

Finn O’Keefe zag haar ook, en bleef staan. De vrouw liep in een sportief tempo. Ze zag er bijzonder uit, met haar ranke, bijna anorexische ledematen die toch goed gevormd waren. Haar huid was sneeuwwit, net als haar lange, wapperende haren. Ze droeg een strak paarlemoerkleurig badpak en sportschoenen, en bewoog zich zo soepel als een gazelle. Ze kon zo op de voorpagina van een magazine.

‘Hallo,’ zei hij.

De vrouw kwam met vederlichte stappen naar hem toe. ‘Hi! Wie ben jij?’ ‘Finn.’

‘O ja. Finn O’Keefe. Op het witte doek zie je er iets anders uit.’

‘Dat hoor ik vaker.’ Hij stak zijn hand uit en zij drukte hem, verrassend stevig met haar lange en tengere vingers. Nu ze vlak voor hem stond kon hij zien dat haar wenkbrauwen en wimpers even glanzend wit waren als haar haar, terwijl haar ogen paarsachtig leken. Onder haar smalle, rechte neus welfde zich haar zinnelijk gevormde mond met bijna kleurloze lippen. Op Finn kwam ze over als een aantrekkelijke buitenaardse, wier strak gespannen huid hier en daar begon te rimpelen. Hij schatte dat ze begin veertig was. ‘En wie bent u... ben jij?’

‘Heidrun,’ zei ze. ‘Hoor jij ook bij het reisgezelschap?’

Haar Engels had een scherp accent en hij probeerde het te plaatsen. Duitsers spraken vaak een soort boers Engels en Scandinaviërs vaak een zachte en melodieuze versie. Heidrun, besloot hij, was geen Duitse, geen Deense en geen Zweedse. ‘Ja,’ zei hij. ‘Daar hoor ik bij.’

‘En? Balen?’

Hij lachte. Ze leek totaal niet onder de indruk van het feit dat ze hem ontmoette. Hij was eigenlijk altijd op de vlucht, voor de vermoeiende bewonde-

ring van talloze vrouwen die wensten dat hun echtgenoot in de tuin of op dienstreis was en hem het liefst hun bed in sleurden. Nog afgezien van de mannen die dol op hem waren. ‘Eerlijk gezegd wel. Een beetje.’

‘Ach, wat geeft het. Ik ook.’

Ze veegde haar bezwete haar van haar voorhoofd, draaide zich om, vormde een rechthoek met beide gestrekte duimen en wijsvingers en keek door het zo ontstane kader naar het platform in de zee. Alleen als je heel goed keek, kon je de loodrechte, zwarte streep zien.

‘Wat wil hij van je?’ vroeg ze op de man af.

‘Wie?’

‘Julian Orley.’ Heidrun liet haar handen zakken en keek hem aan. ‘Hij wil immers iets van ons allemaal.’

‘O ja?’

‘Doe maar niet alsof je dat niet wist. Anders waren we hier toch niet?’

‘Hm.’

‘Ben je rijk?’

‘Gaat wel.’

‘Stomme vraag. Wauw, je moet ontzettend rijk zijn! Jij bent immers de best betaalde acteur ter wereld! Als je alles er niet doorheen hebt gejaagd, moet je een paar honderd miljoen dollar waard zijn.’ Ze keek hem nieuwsgierig aan. ‘En? Bén je rijk?’

‘Jij?’

‘Ik?’ Heidrun lachte. ‘Vergeet het maar. Ik ben fotografe. Van het geld dat ik bezit, zou je dat platform niet eens opnieuw in de verf kunnen zetten. Volgens mij neemt hij mij op de koop toe. Het gaat hem om Walo.’

‘Wie is dat nou weer?’

‘Walo?’ Ze wees omhoog, naar het hotel. ‘Mijn man. Walo Ögi.’

‘Zegt me niets.’

‘Verbaast me niets. Kunstenaars zijn niet in staat over geld na te denken en hij doet niet anders.’ Ze lachte. ‘Maar hij heeft heel veel goede ideeën over hoe je het weer uit kunt geven. Je mag hem vast. Weet je wie hier ook is?’

‘Wie dan?’

‘Evelyn Chambers,’ zei Heidrun met een gemeen lachje. ‘Volgens mij gaat ze je helemaal door de mangel halen. Hier kun je immers niet voor haar weglopen, en daarboven...’

‘Ik vind het geen probleem met haar te praten.’

‘Wedden van wel?’

Heidrun draaide hem haar rug toe en begon het pad naar het hotel te beklimmen. Finn liep haar achterna. Hij vond het inderdaad een groot probleem om te praten met Evelyn Chambers, Amerika’s bekendste talkshow-presentatrice. Hij had de pest aan talkshows. Ze had hem al minstens tien keer uitgenodigd voor *Chambers*, haar ongelooflijk goed bekeken zielenstrip-tease, waarvoor miljoenen sociaal zwakke Amerikanen zich elke vrijdagavond

voor de tv verzamelden. Elke keer had hij geweigerd. Maar hier, zonder tra-
lies tussen hen in, was hij de biefstuk en zij de leeuw. Afschuwelijk!

Ze liepen langs de golfbaan.

‘Je bent een albino,’ zei hij.

‘Slim hoor.’

‘Ben je niet bang dat je verbrandt? Door eh... hoe heet dat...’

‘Mijn melaninetekort en mijn lichtgevoelige ogen,’ zei ze automatisch. ‘Nee
hoor, geen probleem. Ik draag sterk filterende contactlenzen.’

‘En je huid?’

‘Wat vlelend,’ zei ze spottend. ‘Finn O’Keefe interesseert zich voor mijn
huid.’

‘Onzin. Het interesseert me echt.’

‘Natuurlijk heeft die veel te weinig pigment. Zonder zonnebrandmiddel zou
ik in vlammen opgaan. Ik gebruik *Moving Mirrors*.’

‘*Moving Mirrors*?’

‘Een zonnebrandgel met nanodeeltjes. Daarmee kan ik een paar uur buiten
zijn, maar het moet natuurlijk geen gewoonte worden. Hoe zit het, sportieve-
ling, zullen we gaan zwemmen?’

Nadat ze het grootste deel van de dag had besteed aan het samen met de gasten
van de helihaven naar het hotel lopen en in haar eentje teruglopen om de aan-
komst van de volgende helikopter af te wachten, heen en weer, heen en weer,
verbaasde Lynn Orley zich er eigenlijk alleen nog maar over dat ze nog geen
voor in de grond had uitgesleten.

Natuurlijk had ze tussendoor nog andere dingen gedaan. Andrew Norring-
ton, plaatsvervangend hoofd Security van Orley Enterprises, had Isla de las Es-
trellas in zo’n zwaarbewaakte zone veranderd dat je het gevoel had dat je in
Hotel California was: *You can check out any time you like, but you can never leave!*
Lynn had gezegd dat ze bij veiligheid dacht aan bescherming en niet aan de
zichtbare aanwezigheid ervan. Andrew had daartegenin gebracht dat zijn men-
sen zich niet als kabouterijtjes in de struiken konden verstoppelen. Zij zei daarop
dat het al moeilijk genoeg was geweest om de gasten uit het hoofd te praten dat
ze hun eigen beveiligingsmensen meenamen, verwees naar Oleg Rogaschow, die
met grote tegenzin de half dozijn gorilla’s had thuisgelaten waarmee hij normaal
gesproken altijd op reis ging, en dat de helft van het personeel nu al uit scherp-
schutters bestond. Niemand wilde tijdens het joggen of het golfen enge mannen
tegenkomen bij wie het woord ‘alarm’ praktisch op het voorhoofd geschreven
stond. Maar ze had wel uiterst sympathieke gevoelens voor kabouters met wap-
ens die op je pasten zonder dat je constant over ze struikelde.

Na een felle discussie had Andrew zijn brigades ten slotte wat anders ingezet
en een manier gevonden ze wat onopvallender te maken. Lynn wist dat ze hem

het leven moeilijk maakte, maar daar moest hij maar mee leren leven. Andrew was heel goed in zijn werk, uiterst georganiseerd en betrouwbaar, maar hij leed ook aan achtervolgingswaan die vroeg of laat alle bodyguards besmette.

Maar goed, op dit moment liep ze met weer een volgende lichte gasten richting de lobby.

Naast haar liep Warren Locatelli, een van de gasten, te hijgen als een paard.

‘Ze wilden de prijs drukken! Nou, en toen ben ik toch uitgevallen! Ik zei: wacht eens even, wacht eens even! Weten jullie eigenlijk wel tegen wie jullie het hebben? Stelletje klojo’s! Stomkoppen! Ik kom toch niet uit een boom vallen of zo? Mij lok je niet met bananen uit het oerwoud, hoor. Jullie spelen het spel volgens mijn regels, want anders zal ik...’ Zo ging hij maar door.

Lynn knikte meelevend terwijl ze bedacht wat een eikel die Locatelli toch was. Momoka Omura, de vrouw die naast hem liep, was geen haar beter. Maar als Julian het belangrijk vond, zou ze zelfs aandacht schenken aan een sprekende mestkever. Je hoefde iemand immers niet te begrijpen om een gesprek met hem te voeren. Het was voldoende als ze met gegrom, geknor of een lachje op zijn toon, spreektempo en begeleidende geluiden reageerde. Als de woordenvloed die over haar heen gleed vrolijk werd, lachte ze mee. Als hij verontwaardigd deed, zat ze met ‘Onbegrijpelijk!’ of ‘Nee, echt waar?’ altijd aan de veilige kant. Vereiste de situatie echt dat je luisterde, dan luisterde je gewoon. Iemand voor de gek houden mocht, als je maar niet betrap werd.

Bij Warren Locatelli was de automatische piloot voldoende. Voor zover hij het niet over zakelijke aangelegenheden had, ging het altijd over hoe geweldig hij was en dat ieder ander een klootzak was. Of een domkop. Of een hufter.

Wie waren de volgende gasten eigenlijk?

O ja, Chuck en Aileen Donoghue.

Chucky, de hotelmogol. Die viel wel mee, ook al vertelde hij heel slechte moppen. En Aileen zou waarschijnlijk meteen naar de keuken rennen om te kijken of ze het vlees wel dik genoeg sneden.

Aileen: ‘Chucky houdt van dikke biefstukken! Ze móéten dik zijn.’

Chucky: ‘Ja, dik! Wat Europeanen onder een biefstuk verstaan, is helemaal geen biefstuk! Hé, weet u hoe ik Europese biefstukken noem? Wilt u dat weten? Nou? Carpaccio!’

Maar toch viel Chuck wel mee.

Lynn vond het jammer dat Warren Locatelli, die niet echt meeviel, op Julians schaakbord de dame, of in elk geval een toren was. Hem was gelukt wat generaties natuurkundigen voor hem tot wanhoop had gebracht, namelijk het ontwikkelen van zonnecellen die meer dan zestig procent van het zonlicht in elektriciteit omzetten. Daarmee, en doordat hij een uitstekende zakenman was, was Locatelli’s bedrijf LIGHTYEARS marktleider geworden op het gebied van zonne-energie en dat had de eigenaar zo rijk gemaakt dat Forbes hem op de vijfde plaats van de miljardairslijst had gezet.

Momoka Omura liep verveeld naast hen, liet haar blik over het terrein dwa-

len en mompelde een welwillend 'Aardig'. Lynn had zin om haar een dreun op haar neus te verkopen, maar maakte in plaats daarvan een complimentje over Momoka's kapsel.

'Ik wist wel dat je het mooi zou vinden,' antwoordde Momoka met een dun glimlachje.

Het ziet er anders verschrikkelijk uit, dacht Lynn. Echt vreselijk.

'Fijn dat jullie er zijn,' zei ze.

Op hetzelfde moment lag Evelyn Chambers op haar terras op de zesde verdieping te zonnen, terwijl ze haar kennis van het Russisch oefende. Ze was de seismograaf van de hogere kringen. Elke minuscule aardbeving werd op haar persoonlijke schaal van Richter omgezet in nieuws waarde, en zojuist had er een enorme beving plaatsgevonden.

Naast haar logeerden de Rogaschows. De terrassen waren door geluiddempende schermen van elkaar gescheiden, maar toch hoorde ze Olympiada Rogaschowa's ademloze gesnik, dat soms dichterbij en soms verderaf te horen was. Kennelijk liep ze heen en weer over het terras, zoals altijd met een drankje in de hand.

'Waarom?' jammerde ze. 'Waarom alweer?'

Oleg Rogaschows antwoord klonk gedempt en was onverstaanbaar. Hij was kennelijk binnen.

Olympiada ontplofte. 'Klootzak die je bent!' schreeuwde ze. 'Voor mijn ogen!' Verstikte geluiden, gehijg. 'Je hebt niet eens je best gedaan het stiekem te doen!'

Rogaschow kwam naar buiten. 'Heb je liever dat ik geheimen voor je heb? Nou, dat kan, hoor.'

Zijn stem klonk kalm en ongeïnteresseerd, en zo koel dat het leek of de omgevingstemperatuur enkele graden daalde. Evelyn zag hem voor zich. Een middelgrote, onopvallende man met lichtblond, dun haar en een smal gezicht met ogen als ijskoude bergmeertjes. Evelyn had Oleg Alexejewitsch Rogaschow het jaar daarvoor geïnterviewd, vlak nadat hij het meerderheidsbelang in Daimler had verworven. Ze had een beleefde, rustige ondernemer ontmoet die bereidwillig al haar vragen had beantwoord en tegelijkertijd even ondoordringbaar leek als een stalen plaat.

Ze ging in gedachten na wat ze van de man wist. Zijn vader had de leiding gehad over een Russisch staalconcern dat na de perestrojka was geprivatiseerd. Volgens het in die tijd gebruikelijke model werden er aan de arbeiders aandelebewijzen uitgegeven. Dat leek even veelbelovend, maar het bezit van aandelen van een staalconcern hielp geen enkel gezin de winter door. De meeste arbeiders waren daarom al gauw bereid geweest hun aandelebewijzen te gelde te maken, verkochten ze aan financieringsmaatschappijen of aan hun bazen, en kregen volgens het eet-of-word-gegetenprincipe maar een fractie van de werkelijke

waarde. Stuk voor stuk waren de voormalige staatsbedrijven van de in elkaar gestorte Sovjet-Unie in handen van investeringsmaatschappijen en speculanten gevallen. Ook de oude Rogaschow had toegeslagen en voldoende aandeelbewijzen van zijn arbeiders gekocht om het concern volledig naar zich toe te trekken. Hierdoor was hij in de vuurlinie van een concurrerende maffiaclan terechtgekomen, helaas in de letterlijke zin van het woord: twee kogels raakten hem in de borst en een derde boorde zich in zijn hersenen. De vierde was voor zijn zoon bestemd geweest, maar miste. Oleg, die zich tot dan vooral had gewijd aan studentikoze uitspattingen, had zijn studie onmiddellijk afgebroken en een verbond tegen de moordenaars gesloten met een regeringsgetrouwe clan, wat uitmondde in een niet nader beschreven schietpartij. Oleg had zich op dat moment in het buitenland bevonden, maar was na zijn terugkeer opeens voorzitter van het bestuur van het staalconcern, en een graag geziene gast in het Kremlin.

Hij had gewoon op de juiste paarden gewed.

In de jaren daarna had Oleg het concern gemoderniseerd, hoge winsten opgestreken en vervolgens eerst een Duitse en vervolgens een Britse staalreus opgeslokt. Hij investeerde in aluminium, sloot contracten met de regering voor de uitbreiding van het Russische spoorwegnet, verwierf een aandeel in Europese en Aziatische automobielconcerns en verdiende een vermogen aan het naar grondstoffen hunkerende China. Daarbij hield hij pijnlijk nauwgezet rekening met de behoeften van de machthebbers in Moskou. Als dank ging het hem voor de wind. Vladimir Poetin gaf blijk van zijn achting en Dmitri Medwedjew huurde hem in als adviseur. Toen de wereldmarktleider op het gebied van staal, Arcelor Mittal, in 2018 in een crisis terechtkwam, nam Oleg de aangeslagen staalreus over en positioneerde zich met Rogamittal aan de top van zijn branche.

Ongeveer in diezelfde tijd had Maxim Ginsburg, Medwedjews opvolger, de toch al eroderende grenzen tussen de particuliere sector en de politiek zo definitief geslecht dat de pers hem 'CEO van de NV Rusland' doopte. Oleg Rogaschow bedankte Maxim Ginsburg op geheel eigen wijze. Op een avond met veel drank bleek dat Maxim een dochter had, Olympiada, zwijgzaam en niet al te knap, die de president graag getrouwd wilde zien, het liefst met een vermogend iemand. Op de een of andere manier was Olympiada erin geslaagd de studies politiek en economie af te ronden. Nu zat ze als afgevaardigde in het parlement, gaf tijdens stemmingen blijk van haar vaderliefde en verwelkte zonder ooit gebloed te hebben. Oleg Rogaschow deed Maxim Ginsburg graag een plezier. De echtverbintenis van de privévermogens ging met pracht en praal gepaard, het enige minpuntje was dat Oleg tijdens de huwelijksnacht het echtelijke bed meed en ergens anders was. Vanaf dat moment was hij eigenlijk altijd ergens anders, ook toen Olympiada hun enige zoon ter wereld bracht, die aan een privéschool werd toevertrouwd en nadien zelden werd gezien. Maxim Ginsburgs dochter vereenzaamde. Ze wist niet wat ze aanmoest met het enthousiasme van haar man voor vechtsporten, wapens en voetbal, en nog minder met zijn constante affaires. Ze beklaagde zich bij haar vader. Ginsburg

dacht aan de 56 miljard dollar die zijn schoonzoon bezat en adviseerde Olympiada een minnaar te nemen. Dat deed ze dan ook. Hij heette Jim Beam en had het voordeel dat hij er was als je hem nodig had.

Hoe moest die arme vrouw de komende veertien dagen doorkomen?

Evelyn Chambers rekte haar slanke lichaam uit. Niet slecht voor iemand van 45, dacht ze, alles was nog stevig, ook al zag je op een enkel plekje de onvermijdelijke spiervervetting en op haar billen en bovenbenen het begin van cellulitis. Ze knipperde tegen het zonlicht en hoorde het gekrijs van de zeevogels. Nu pas zag ze dat er maar één wolkje aan de hemel hing, als een verdwaald wolkenkind. Het leek heel hoog te hangen, maar wat was hoogte? Dat wolkje zou uiteindelijk ver boven het punt uitstijgen waar wolken overleefden.

Boven, onder. Allemaal een kwestie van perspectief.

In gedachten liep ze de deelnemers van het reisgezelschap na op bruikbaarheid. Als ze zichzelf niet meerekende, waren er acht stellen en vijf singles. Enkele deelnemers zouden het niet fijn vinden dat zij erbij was. Finn O'Keefe bijvoorbeeld, die altijd weigerde mee te werken aan haar show. Of de Donoghues: aartsrepublikeinen die er weinig mee op hadden dat Amerika's machtigste talkshow-koningin de democratische partij steunde. Evelyns enige actieve uitstapje in de politiek, in 2018, toen ze het ambt van gouverneur van New York had nagestreefd, was weliswaar in een ramp geëindigd, maar haar invloed op de openbare mening bleef groot.

Mukesh Nair? Ook iemand die niet graag meedeed aan talkshows.

Warren Locatelli en zijn Japanse echtgenote bezaten daarentegen wel amusementswaarde. Warren was ijdel en onbehouwen, maar toch geniaal. Er was een biografie over hem verschenen met de titel *Wat als Locatelli de aarde had geschapen?*, waarmee treffend tot uitdrukking werd gebracht hoe hij zichzelf zag. Hij zeilde en had vorig jaar de America's Cup gewonnen, maar zijn echte passie was de rensport. Momoka Omura had lange tijd als actrice meegewerkt aan slechte experimentele films voordat ze met het kunstfilmdrama *Zwarte Lotus* een matig succesje boekte. Ze was hooghartig en miste – voor zover Evelyn het kon beoordelen – zelfs het kleinste beetje empathisch vermogen.

Wie was er nog meer? Walo Ögi, Zwitserse investeerder en kunstverzamelaar. De man bezat alle denkbare participaties, in vastgoed, verzekeringen, luchtvaartmaatschappijen en autoconcerns, Pepsi Cola, tropisch hardhout en kant-en-klaarvoedsel. Men zei dat hij in opdracht van de Monegaskische vorsten een tweede Monaco plande, maar Evelyn vond zijn vrouw interessanter. Heidrun Ögi, zijn derde vrouw, van wie men zei dat ze haar fotografiestudie had gefinancierd door te werken als stripteasedanseres en als producente van pornofilms.

Dan had je nog Marc Edwards, die zijn populariteit te danken had aan de ontwikkeling van kwantumchips die zo klein waren dat ze met één enkele atoom bestuurd konden worden, en Mimi Parker, producente van intelligente mode, waarvan de stoffen met Edwards' chips waren geweven. Genieters, sportief en sociaal geëngageerd, maar niet echt spannend.

Misschien hadden de Tautou's meer te bieden. Bernard Tautou had politieke ambities en verdiende miljarden met de handel in water, een onderwerp dat de mensenrechtenorganisaties regelmatig bezighield.

Het achtste stel kwam uit Duitsland. Eva Borelius stond bekend als de ongekroonde koningin van het stamcelonderzoek en haar levensgezellin, Karla Kramp, was chirurg. Model-lesbo's. En dan was er nog Miranda Winter, voormalig model en weduwe van een industrieel, en Rebecca Hsu, de Coco Chanel van Taiwan. Alle vier hadden hun ziel al blootgelegd bij Evelyn.

Slecht over één gast, Carl Hanna, wist ze helemaal niets. Peinzend wreef ze haar buik in met zonnebrandolie.

Carl Hanna had iets eigenaardigs. Hij was een Canadese private investeerder, in 1981 in New Delhi geboren als zoon van een rijke Britse diplomaat. Op zijn tiende verhuisde het gezin naar British Columbia, waar hij later economie had gestudeerd. Stage in India, zijn ouders verongelukt, terugkeer naar Vancouver. Kennelijk had hij zijn erfenis slim geïnvesteerd zodat hij nooit meer een vinger hoefde uit te steken, en het gerucht ging dat hij van plan was in de Indiase ruimtevaart te investeren. En dat was alles. De levensloop van een speculant. Natuurlijk hoefde niet iedereen zoveel over zichzelf te praten als Warren Locatelli. Maar van Chuck Donoghue wist ze dat hij bokste, bijvoorbeeld. Oleg Rogaschow was onderlegd in allerlei vechtsporten en had een paar jaar geleden Bayern München gekocht. Marc Edwards en Mimi Parker doken, Eva Borelius reed paard, Karla Kramp schaakte, Finn O'Keefe kon zich beroepen op een schandaleuze drugs carrière en had bij Ierse zigeuners gewoond, iets waaruit bleek dat hij een mens van vlees en bloed was.

Van Carl Hanna wist ze alleen dat hij jachten bezat.

Oorspronkelijk had niet hij, maar Gerald Palstein zullen meevliegen. Palstein was de hoogste baas van EMCO, het op twee na grootste mineraalolieconcern ter wereld. Een vrije geest die al jaren geleden hardop over het einde van het fossiele tijdperk had nagedacht. Evelyn had hem goed leren kennen, maar een maand eerder was Palstein slachtoffer van een aanslag geworden, hij was zo ernstig gewond geraakt dat hij had moeten afzeggen.

Toen was Hanna naar voren geschoven.

Wie wás die vent? Dát wilde ze gaan uitvinden.

Evelyn zwaaide haar benen over de rand van haar ligstoel en liep naar de balustrade van haar terras. Diep onder haar glinsterde het enorme zwembad van het Stellar Island Hotel. Enkele gasten poedelden al in het turkooizen water, onder wie Heidrun Ögi en Finn O'Keefe. Even overwoog Evelyn zich bij hen te voegen, maar ze werd opeens misselijk bij de gedachte dat ze dan moest praten. Ze draaide zich om. Dat overkwam haar steeds vaker. Een talkqueen met een talkallergie! Ze haalde iets te drinken en wachtte tot de aanval voorbij was.
